

לע"נ סלים בן רחל
שנלב"ע ב- כ"ו שבט
תשפ"ה
ת.נ.צ.ב.ה

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת פנחס

כל אחד ואחד מהם - אנחנו צריכים לדעת ולהחדיר בתוכנו שאין דבר כזה 'מקרה'. 'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה'. אפילו על מכה קטנה שאדם מקבל יש 'קר'ז' שיוצא מלמעלה. שלא יחשוב שזה קרה במקרה, או זה נפל במקרה, קיבל מכה במקרה. לא. כל דבר יש לו חשבון ויש לו תגמול והכל זה מהשמיים. צריך לדעת שהכל זה מ'עילת העילות וסיבת הסיבות'. היה מסופר על מלך אחד שהיה אהוב מאוד ונערץ על תושבי המדינה שלו, והוא עשה כל מה שביכולתו לעשות צדק בתבונה. היה דרכו לפעמים לצאת מהארמון שלו כשהוא מחופש, והיה הולך באיזה מקומות לראות מה המצב. באחד הימים הסתובב באיזה מקום והגיע על גדות איזה נהר וראה וילה מאוד יפה. דפק בדלת וראה מולו איזה עשיר אחד. אומר לו 'אני המלך. אתה יודע באתי לראות את האזרחים בממלכה'. אמר העשיר 'אני ברוך השם בניתי וילה ויש לי עסקים ואני מצליח'. שאל אותו המלך 'למה יש חלק מהאנשים עניים וחלק עשירים? אתה יודע לומר לי?' ענה 'לא. אבל אני יודע שאבא שלי תמיד היה אומר לי 'כל אחד והגורל שלו והמזל שלו. וכל אחד זה השגחה מן השמיים מה יהיה איתו. ומה שנקצב לבן אדם, את זה הוא יקבל. לא יעזור לו שום דבר. יעלו שמיים ירדו תהומות, הוא לא יכול לשנות. אי אפשר לשנות.. אם הקדוש ברוך הוא נתן לו כך, זה יהיה כך. כל אחד לפי מה שקצבו לו מן השמיים, ואי אפשר לשנות את זה'. אמר לו 'אם ככה בוא ננסה'. ענה העשיר 'בבקשה'. הוציא המלך איזה שקית מלאה 500 זהובים. זה סכום אדיר. אמר לו 'תיקח את זה ולך תן את זה לעני הראשון שאתה רואה, שאתה יודע שהוא עני מאוד. תביא לו את זה, ונראה ונבחן אותו ונבדוק אם נוכל להטיב איתו. אולי זה יעשה אותו עשיר ובזה הוא יוכל לקנות שני בתים'. היו שני אחים עניים מרודים, האחד יושב בפינה כזאת ואחד יושב בצד השני של העיר, ומה שאוספים מחלקים ביניהם בסוף יום. הוא הלך לאחד מהם ונתן לו את הכיס הזה עם כל הזהובים. חשב העני- עכשיו אני צריך להתחלק עם אחי. אמר לעצמו 'למה אני אתחלק עם אחי כזה סכום גדול? זה ישנה לי את כל החיים'. לא יכול היה לוותר בשביל אחיו. אמר 'טוב, אני אסתיר עכשיו את הכסף. לא הרחק מביתו הייתה שפת איזו נהר. עמד שם עץ אלון עתיק. לקח לשם את הארנק, את כל הכסף הזה, והסתיר אותו באחד מהענפים היבשים שם, ואמר 'פה אף אחד לא יגע'. בערב מגיע אחיו לבית ואומר לו 'אל תשאל מה היה היום? היה לי כובע והוא עף ברוח. עברתי על יד שפת הנהר ועף לי הכובע. רציתי להביא אותו וזה עף במים. בסוף עקרתי איזה ענף מהעץ שם ומשכתי את הכובע עם הענף וכמה עבדתי קשה עד שהבאתי. זה שומע ומתחיל להתבלבל. אומר לו 'ומה עשית עם הענף?', ענה 'זרקתי אותו שם. מה אני אעשה איתו?'. אוי ואבוי, האח השני לא יכל לישון כל הלילה. בבוקר הוא קם והלך ליד הנהר הוא רואה באמת שאת הענף הזה היבש אחיו שבר והוציא את זה והביא את הכובע, וזרק את הענף. העשיר, גם הוא היה דרכו לעבור דרך הנהר הזה, והוא חיפש איזה עצים להבעיר בתנור. מצא את העץ הזה היבש שם, ולקח את זה והביא את זה לבית. ראה בפנים את הכסף ואמר 'הנה, מהשמיים לא רוצים לתת להם את הכסף הזה..! אחרי שבוע הגיע בחזרה המלך. אך לפני שהגיע המלך בא העני הזה שהוא נתן לו את הכסף, ודפק בדלת. הוא לא יודע שהעשיר גר פה, ואמר 'יש משהו לאכול?' ענה 'כן'. אמר לעצמו 'זה העני שאין לו מזל, וכלום מהשמיים לא נותנים לו. טוב, בוא נבדוק אותו'. הכין שתי פשטידות גדולות ושם באחד את הכסף, ובשני הכניס חתיכות ברזל. אמר לו 'תבחר לך איזה פשטידה אתה רוצה.. לקח את הפשטידה שבפנים יש את הברזל והלך עם זה. מאוחר יותר ראה מה יש בפנים וכעס. חזר אל העשיר ואמר לו 'איך עשית דבר כזה?'. ענה לו 'בוא תנוח. מחילה, לא שמתי לב..!'. העני ישן שם, והעשיר בינתיים הכין איזה לחם אחד כל כך טוב ושם לו בפנים את הכסף ואמר לו 'תיקח את הלחם הזה בשבילך, וגם אתן לך איזה מטבע, תקנה משהו ללפת בזה את הלחם'. אבל העני הלך ואמר 'לא רוצה לפתוח את זה. מי יודע מה יש בלחם הזה?'. ראה איזו אישה אחת ואמר לה 'את רוצה? תראי איזו כיכר יפה. את רוצה לקנות את זה בשתי אגורות כסף?' ענתה 'כן', וקנתה. היא לקחה את זה ועטפה את זה בנייר יפה ושלחה את בעלה לבית הזה של העשיר, להחזיר לשכנה טובה, כי תמיד עושים להם טובות. רואה העשיר בחזרה את הכסף פה. שלוש פעמים העני הזה שקיבל, לא הלך לו. ואז המלך הגיע ושואל אותו 'נו, מה נהיה? ענה לו 'אתה רואה..!'. וסיפר לו 'בהתחלה שמתי בענף. הענף חזר אלי. עוד הפעם שמתי בפשטידה, ועוד הפעם שמתי בלחם..! אמר לו 'תראה זה הכל מה שהשם רוצה. יעלו שמיים ירדו תהומות אדם לא יכול לקחת מה שלא שלו. זה הכל ממנו יתברך, כל דבר שקורה בעולם זה הכל מהקדוש ברוך הוא..!'

כל פושטת הפיטות בין המצרים - התחלנו את ימי 'בין המצרים' מ-י"ז בתמוז שזה היה ביום ראשון, עד 'תשעה באב' שגם כן יצא ביום ראשון. רבותינו ציוו אותנו להתאבל בימים אלו על חורבן בית מקדשנו ותפארתנו, ועל גלות שכינת עוזנו, ולהתפלל על בניין בית המקדש ועל הבית השלישי שייבנה במהרה, ולהתפלל על 'קיצוץ גלויות' נדחי ישראל. זה הזמן לבכות על החורבן ועל גלות השכינה. כמה הגלות היא קשה כשלא נותנים ל'אימא' של האדם להיכנס לבית, וזורקים אותה מהבית, והיא צועקת 'זה בית שלי!', תנו לי להיכנס, ולא נותנים לה להיכנס. אומרת להם 'מי שלח אתכם לפה? מי אתם?', אומרים לה 'הבנים שלך שלחו אותנו..!'. אומרת 'הבנים שלי שלחו אתכם?', אני גידלתי אותם.. הם שלחו אתכם להוציא אותי מהבית?', עונים לה 'כן. ולא עוד, אלא הביאו 'שפחה' כי תירש גבירתה' לתוך הבית..! איזו בושה זאת? זו בושה גדולה, כי על ידי העוונות שלנו שולחה את אימנו. ככה צריך להרגיש, ועוד יותר מכך את צער השכינה.

ועכשיו אנחנו בפרשת 'פנחס', 'פרשת המועדות' הכוללת בתוכה את כל הקורבנות בכל חגי מועדי ישראל. למה דווקא עכשיו קוראים פרשה הכוללת את כל המועדות? כי לעתיד לבוא אחרי הגאולה, יום י"ז בתמוז בעזרת השם יהיה 'יום טוב ראשון', ואח"כ יהיו ימי

'חול המועד' במשך 21 ימים. ו'יום טוב האחרון' זה יהיה יום 'תשעה באב'. אדם עלול ליפול בזרועות הייאוש ולומר 'מה יהיה איתנו?', לכן אומרים לו בפרשה שלנו 'יש לך חגים ששמחים בהם', וכל זה כדי להפיג את הצער של עם ישראל, ולזכור שהימים האלה יהפכו בעזרת השם לחגים, ולישועות. ולא רק זה, אלא 'פנחס בן אלעזר' הוא אליהו הנביא, והוא לעתיד לבוא לבשר את הגאולה - **'הנה אנוכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום השם הגדול והנורא'**. ולכן, דווקא בימים הללו קוראים פרשת 'פנחס', כי מצפים אנחנו ומחכים בכל רגע ל'אליהו הנביא' שיבשר לנו את הגאולה בעזרת האל ובישועתו.

רבנו האר"י אומר ב'שער הכוונות', שבימים הללו, בחצות היום, אדם ישב כחצי שעה על הרצפה ויבכה על גלות השכינה, צער המשיח, וחורבן בית המקדש. איך אדם יכול להגיע לצער הזה ולהבין אותו? אלא, צריך להתבונן וללמוד על זה. בעוונותינו הרבים כמה צער יש וכמה אנשים חולים, כמה מחלות יש וכמה חולים במחלה הקשה, כמה בתי החולים מלאים, כמה ייסורים, כמה פצועים, כמה נהרגו במלחמות, כמה אלמנות, כמה יתומים, איך בחורי ישראל מתדרדרים, חולים בנשמות, חולים לפאבים ויש בעיות. לא חבל?, וכל האיובים רודפים אחרינו. איך יבוא המשיח? לכן, צריך לחזור בתשובה, ושנעזק לקדוש ברוך הוא. זה הזמן לך. כי כתוב **'כל רודפיה השיגוה בין המצרים'**. אם מבקשים גאולה, עכשיו משיגים את הגאולה. עכשיו זה הזמן, וצריך בכל כוחנו לבקש ולהשתדל.

בדרך כלל אדם שיושב במנוחה בלי דאגות, והשם נתן לו שפע, יש לו וילה, יש לו מכוניות ויש לו פרנסה, ויש לו הכל, זה לא קשה לו להודות לקדוש ברוך הוא. בטח שהוא יודה 'תודה רבה לך ריבונו של עולם'. אבל אם אדם יש לו צרות ויש בעיות, קשה להיות דבוק בהשם. ובזה יש הבדל גדול בין הגויים לעם ישראל - הגויים, ברגע שלא טוב להם, הם בועטים. אבל עם ישראל לא כך. כשיש צרות ובעיות, הם מאמינים בני מאמינים שכל דבר זה לטובה ומאת השם יתברך. לכן אומר 'כל רודפיה השיגוה בין המצרים'. מי שרודף ורוצה להבין את מעלת עם ישראל, מתי אתה יכול להשיג את מעלתם? כשנמצאים בצרות, ולמרות זאת עדיין דבקים בהשם ומתקרבים להשם ושומעים בקולו. וכתוב שלעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא מביא להם לגויים מצווה אחת ו'סוכה' שמה, ומוציא 'חמה מנרתיקה', והם בועטים בה והולכים.

'מלך אנוכי בפרשה' - ולכן עכשיו ימי 'בין המצרים' שהם 21 ימים קדושים עד 'תשעה באב' הם ב'בינה', שם 'אהיה', ו'בינה' זה ב'עולם התשובה'. בימי צרה, המלך נמצא עימנו **'עמו אנוכי בצרה'**, הקדוש ברוך הוא נמצא בתוכנו. את המרגליות ואת האבנים הטובות איפה מוצאים אותם? ב'הרי החושך' עמוק בתוך האדמה, שם אתה מוצא אותם. ועכשיו, כל המרגליות טמונות פה וצריך לדלות אותם את המרגליות האלה. ולכן האדם צריך ללכת לארמון המלוכה ולדפוק ולבקש שיפתחו לו. האם יפתחו לו?, לא. באיזה צורה הוא יעשה? הרי עכשיו הקדוש ברוך הוא נמצא איתנו, ולא צריך ללכת לדפוק בדלת, כי הקדוש ברוך הוא פה והולך איתנו. כתוב 'קרקע נקנית בכסף, בשטר ובחזקה' - 'קרקע', זה ארץ ישראל, ארץ הקדושה. היא נקנית בכסף שזה 'כיסופין', לכסוף להשם יתברך. 'בשטר' - זה התורה. 'חזקה' - מפי ד'יש אמצ' - כשבבין המצרים האדם בוכה. ו'דיש' זה אותיות 'שדי', וזה סימן שהקב"ה עמנו ב'בין המצרים'.

יש שני חלקים ב'בין המצרים' - יש 13 יום מ"ז ב'תמוז' ועד ראש חודש. ויש עוד תשעה ימים אחר כך עד תשעה באב. 22 ימים הללו זה 528 שעות בגימטריא 'מפתח'. כי כל יום יש בו 24 שעות. 24 שעות כפול 22 יום זה 528 שעות. ננקה מהם שלושה שבתות שבהם לא מתאבלים על חורבן בית המקדש. שלוש פעמים 24 שזה 72 שעות תוציא מהחשבון. יש לנו עוד את 'ראש חודש', ולכן נוציא עוד 24 שעות. ביחד זה יוצא 96 שעות. וגם שש שעות אחרונות של יום 'תשעה באב' שעל יום זה כתוב 'קרא עלי מועד', יוצא יחד 102 שעות. תוציא מ-528 שזה 'מפתח' בגימטריא את ה-102 שעות, ויוצא 426 שעות. על זה נאמר 'הנה אנוכי יוצא בתוך מִצְרַיִם'. מה זה 'תוך?', זה 426 בגימטריא. 'מִצְרַיִם' זה ימי 'בין המצרים' שבהם הקב"ה בא ורוצה לראות איך עם ישראל הם משתדלים.

רבנו האר"י כותב ש-13 ימים של חודש 'תמוז' מ-17 בתמוז, הם כדי לכפר על עוון ה'עגל'. ואחר כך התשעה ימים זה על עוון ה'מרגלים'. סה"כ 426 שעות כמו שחישבנו קודם לכן. 'עגל' זה 103 בגימטריא. 'מרגלים' - 323. ויחד זה יוצא בדיוק 426. ו-426 שעות הללו הם כנגד 'חטא העגל' ו'חטא המרגלים', והם מכפרים על עוונות אלו. זה פלא פלאות.

בעזרת השם עכשיו מתחילים וקוראים שלוש הפטרות ראשונות 'תלתא דפורענותא' - 'דברי ירמיהו בן חלקיהו', השנייה זה 'שמעו דבר השם', והשלישית זה 'חזון ישעיה'. אחר כך משבת שאחרי 'תשעה באב' ועד ראש השנה, יש שבע הפטרות, וזה נקרא - 'שבעה דנחמתא'. השלושה הראשונות מתקנים שלוש ספירות עליונות 'כח"ב' - 'כתר' 'חוכמה' ו'בינה'. 'בשבעה דנחמתא' מתקנים ז"ת-שבעה תחתונות. בנוסף, הימים הללו הם כנגד הימים שבין 'ראש השנה' עד 'שמחת תורה', וזה בדיוק 21 יום. וכשאדם חוזר בתשובה בימים אלו, מתכפרים לו העוונות.

תלתא דפורענותא דהפטרה הראשונה 'דברי ירמיהו' - רומזת על תיקון ה'פה', כלומר מה אדם מדבר בפה ומה אדם מכניס לפה, כי **'כל עמל האדם לפיהו, מלכות פה, תורה שבעל פה'** - מי זוכה לתורה? מי שהוא 'בעל' על הפה שלו, יודע לעשות מנעול לפה, איך לדבר? מה לדבר?, ולפעמים גם לא לדבר.. הכל בזהירות, בחוכמה ובתבונה. כל הצרות באים בגלל ההפקר של ה'דיבור'. **'לפום צערא, אגרא'** - לפי הצער, כך יהיה השכר. 'לפום', כלומר 'לפי ה'פה', מה האדם מוציא מהפה, מגיע 'צערא ואגרא' - בא הצער לאדם ובא שכר לאדם. אם הוא שומר על הפה, אז יש שכר. ואם לא, אוי ואבוי. הרי על קמצא ובר קמצא נחרב בית מקדשנו. על לשון הרע ומחלוקת. לכן, צריך תמיד לדון כל אדם לכף זכות. כי לפני שאדם מוציא את הדיבור מהפה, הוא שולט עליו. אבל אחרי שיצא הדיבור, זה כמו **'חיצים ביד גיבור'** ואי אפשר כבר לשלוט עליו. בשבת שאחרי כן קוראים הפטרה **'שמעו דבר השם'**, איך אדם שומע באוזניים?, לא לשמוע לשון הרע, לא לשמוע דברים בטלים. הרי רבי חיים בן עטר לא הבין פעם למה לא מתגלה אליו אליהו הנביא שהיה מתגלה אליו כל הזמן. אמר לו אליהו 'שמעת ביזיון תלמיד חכם, ולא מחית'. הוא היה מחלק כל ערב שבת מנה של בשר לאברכים. בא פעם עשיר אחד גדול שתומך בו ורצה גם כן בשר ואמר 'מה, בשביל האברכים אתה נותן ובשבילי לא?'. לא ענה לו הרב. ואמר אליהו הנביא 'לא מחית, ולכן אני לא בא אצלך'. הפטרה השלישית זה **'חזון ישעיה'**, זה שמירת העיניים שצריך להיזהר בזה מאוד ולא להיכשל במראות אסורות. היה סומא אחד שהלך להיפטר מן העולם וקרא לילדים שלו ואמר 'אני רוצה לגלות לכם סוד. אתם יושבים טוב??', תחזיקו טוב את הכיסא.. אני רוצה להגיד לכם שאני רואה טוב מאוד..'. הוציא את המסווה ואמר לכל אחד מהם איך הוא לבוש ונראה. אמר 'כל הזמן הייתי 'פיקח', רק שעשיתי את עצמי סומא כדי לא לפגום בעיניים. וזה הצוואה שלי אליכם. תיזהרו על העיניים'.

פתחת החורבן זה פריצת החלומות - הגמרא אומרת, שלמעשה בפעם הראשונה הובקעה העיר בט' בתמוז' ולא ב-17 בתמוז'. ולכן כל 70 שנה של 'גלות בבל' מתי היו צמים?, בט' בתמוז ולא ב-17 בתמוז'. שואלים המפרשים שאלה חשובה מאוד - 'הובקעה העיר' זה דבר אחד. אבל סה"כ חמישה דברים היו ב-17 בתמוז' - שרף אפוסטמוס את התורה, נשתברו הלוחות, בוטל התמיד והעמידו צלם בהיכל. בגלל שרק הובקעה העיר צמו בט' בתמוז?, שאלה חזקה מאוד. אלא, התחלת החורבן זה **כש'פורצים**

את החומות, ובפרט 'חומות ההלכה', 'חומות הצניעות', חומות השבת, 'חומות הכשרות', 'חומות הטהרה'. וברגע שבוקעים את החומה הזאת, אז אוי ואבוי. ולכן **'פורץ גדר, יישכנו נחש'**. בר מינן, מי שפורץ את גדרות שזה הסייגים. איך כתוב- 'ליצור, משפחת היצרי'- זה אומנות של יצר הרע שאומר לו כך ואומר לו כך, ולאט לאט אדם מתדרדר. הרי כתוב על היוונים **'פרצו חומות מגדליי וטמאו כל השמיים'**. היוונים עשו הרבה צרות. אז למה מדגישים רק את העובדה ש'פרצו חומות מגדליי'? אלא, זה העניין. העיקר זה ה'חומות' שהם פרצו. למה הדבר דומה? אדם רואה משהו שעלה למעלה לקומה שישית ועשירית, והוא רוצה לקפוץ למטה. כולם צועקים לו 'תעצור, תעצור, אל תקפץ'. והוא אומר 'לא, אני קופץ', אומרים לו 'אבל איך??', אתה תהיה 'פיתה' ותתרוסק'. אומר 'לא, אני אקפוץ רק קומה אחת... אני אעצור באמצע...'. האם יכול לעצור??, וודאי שלא. אי אפשר לעצור. זה אמת. ככה זה גם בעבודת האדם- אם הוא מתחיל להתדרדר השם יצילנו, אין מי שיעצור אותו אחר כך. כמו שכתוב **'טומאתה בשוליה'**- רבותינו אמרו, הכל מתחיל מהשוליים. למשל אדם קנה בגד יפה עם עיצוב מאוד יפה והכי טוב. בא לחייט ואמר לו "תעשה לי תפירה מסביב הבגד, שלא יפרם". אם לא עשה לו תפירה, הכל נפרם, והולך הבגד לאיבוד.

'פשיט את חמתי'- פנחס ידע איך לפייס את הקדוש ברוך הוא. מה פירוש המילים **'השיב את חמתי'**? יש לזה הרבה פירושים. אחד הפירושים הוא- הענן היה פולט את כל אותם שלא היו עובדים את השם ואת אותם שהיו חוטאים ועושים פשעים, היה ענן 'פולט' אותם. לכן אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, שכל אותם שעבדו אצל הפעור, 'הווקע אותם להשם נגד השמש' מה זה נגד השמש?- מחוץ לענן. ומה עשה פנחס?, הוא קינא קנאת השם צבאות, ועל ידי זה הוא נתן כוח לעם ישראל, והם ראו שהעיקר זה התשובה והעיקר זה המעשים טובים ושהכל הבל הבלים. ואז הוא 'השיב את חמתי'. כלומר, כל אלה שהיו מחוץ לענן' והיו ב'חמה', השיב אותם לתוך הענן כדי שלא יצטרכו ללכת מן העולם.

הַצִּיָּק מִנֶּחֱמָה אֶת הַמִּלְחָמָה- מספר המדרש **'איכה רבתי'**, איך שאדריאנוס קיסר הטיל מצור על 'ביתר' עם צבא רב ועצום של שמונים אלף ראשי גייסות שכל אחד מהם היה ממונה על כמה וכמה גדודי חיילים. באותו הזמן היה בעיר ביתר את 'בר כוכבא' שהיה גיבור גדול, והיו לו מאתיים אלף חיילים כולם קטועי אצבע שקטעו את אצבעם בגבורתם. עוד מאתיים אלף חיילים שיכולים לעקור עץ ארז תוך כדי רכיבה על הסוס. קודם שהתחיל בר כוכבא להילחם הוא אמר 'ריבוננו של עולם, אל תעזור לנו וגם אל תקלקל לנו'. המצור נמשך במשך שלוש וחצי שנים. בעיר 'ביתר' היה ר' אלעזר המודעי שהיה חסידא קדישא שהיה יושב בשק ואפר ומתפלל בכל יום 'ריבון העולמים, אל תשב בדין היום'. ואז אדריאנוס קיסר התיימש מהמצור ורצה ללכת. וזקן אחד 'פתי' נתן לו עצה שאם הוא יהרוג את ר' אלעזר, הוא יוכל לכבוש את העיר. הוא שלח את הזקן הזה לר' אלעזר המודעי, והזקן הזה עשה עצמו לוחש משהו באוזנו של ר' אלעזר, אך בפועל הוא לא דיבר כלום. ראה זאת 'בר כוכבא' ואמר לר' אלעזר 'אתה משתף פעולה עם האויב? מה אמר לך ה'כותי' הזקן ומה ענית לו?' אמר לו ר' אלעזר המודעי 'לא דיברתי איתו כלל'. בר כוכבא לא האמין לו ונתן לו בעיטה והרג אותו. יצתה בת קול מן השמיים ואמרה 'אתה הרגת את ר' אלעזר המודעי שהיה זרוען של עם ישראל והיה עין ימין של ישראל, ולכן זרועך תיגדע וימינך תיבשל'. ואז העיר 'ביתר' נלכדה ובר כוכבא נהרג. רואים מכאן ששומר העיר האמיתי זה הצדיק, זה התורה, ולא ארבע מאות אלף הגיבורים של בר כוכבא. בכוח התפילה שלו הגן ר' אלעזר המודעי על עמ"י.

במדרש 'אסתר רבה' כתוב שאדריאנוס קיסר אמר לר' יהושע- 'גדולה היא הכבשה שבין שבעים זאבים'. ענה לו ר' יהושע 'לא כך. אלא, גדול הרועה שמציל את הכבשה מתוך שבעים זאבים'. הרי כתוב אצל יעקב אבינו כששמעון ולוי כבשו את עיר 'שכם', אמר להם- **'שמעון ולוי אחים, כלי חמס מכרותיהם'**. מה אמר יעקב על 'שכם'? 'אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי', וה'תרגום' מתרגם- **'בצלותי ובעותי'**. אומר יעקב אבינו 'וכי אתם שמעון ולוי חושבים שכבשתם את שכם? את שכם כבשתי אני 'בצלותי ובעותי'. אותו דבר אומר להם הקדוש ברוך הוא 'אתה חושב שאתה כבשת ואתה עשית?', 'קמח טחון טחנת' וכבר נתתי לך את זה, ולא שאתה תכבוש. ה'בן איש חי' מסביר את הפסוק- אמר להם יעקב אבינו 'אתם חושבים ששמעון ולוי עשו את המלחמה ע"י שהיה להם כלי חמס, כלי נשק? אלא יעקב אבינו הזקן הוא עשה את המלחמה ע"י התפילות. מביא על כך הבן איש חי משל- אדם אחד נקלע לאיזה יער מסובך והסתבך יום יומיים. פתאום ראה מולו דוב גדול ומאיים. מה יעשה עכשיו האיש מול הדוב הגדול והרעב? היה לו מקל ביד. הרים את המקל כנגד הדוב, ופתאום בא כדור והרג את הדוב. אמר האיש 'הינה התקיים בי 'אם השם יאבה, גם המטאטא יהפוך לרובה'. ואז פנה אליו צייד שישב על העץ והוא בעצם ירה את הכדור על הדוב והרגו ואמר- 'אתה חושב שאתה הרגת עם המקל שלך? זה אני יריתי בדוב והצלתי אותך'. יעקב אבינו אומר לשמעון ולוי 'אתם חושבים שאתם כבשתם את עיר שכם בגבורתכם? זה לא אתם, אלא הצדיק כובש, התפילה כובשת. לכן על האדם לדעת, שכדי להינצל מהצרות, צריך רק תפילה לקדוש ברוך הוא. לפעמים האדם יש לו צרות פרטיות. צריך האדם לדעת שהוא לא יכול להתגבר על הבעיות. מה עושה האדם? כל הזמן הוא מתפלל על הבעיות שלו. אם אנחנו נתפלל על ה'שכינה', הכל ייפטר ממילא. אם השכינה יהיה לה טוב, לכל עמ"י יהיה טוב, ואם יבוא לה שפע, לכל עמ"י יבוא שפע ויהיו ישועות.

צִאֵה אֶתְּךָ מִלִּפְנֵי הַיְּהוָה- הגמרא אומרת **'אין בן דוד בא, עד שתכלה פרוטה מהכיס'**. אומר על כך החוזה מלובלין, 'פרוטה', הכוונה ל- 'פרטיות', שהאדם דואג רק לפרטיות שלו ולא שם לב על צער ה'שכינה'. אז אין בן דוד בא, כלומר לא יכולה לבוא הגאולה, עד שתכלה הפרטיות מהכיס, שהאדם יפסיק לדאוג רק לעצמו ולנוחיותו, אלא ידאג להרמת קרן השכינה.

צריכים אנו להיות כמו האיילה שעוזבת את הצרות שלה, ומתפללת על חברותיה **'כאייל תערוג על אפיקי מים, כן נפשי תערוג אליך אלוהים'**. מה מתכוון כאן דוד המלך?, - כאשר האייל צמא ויש אפיקי מים שזורמים, הוא רץ לאפיקי מים לשתות. אך בגלל שהם זורמים במרוצה, הוא לא מצליח לשתות, והמים חולפים על פניו. ואז הוא נהיה יותר צמא. אומר דוד המלך ע"ה, כמו שהאייל שהמים חולפים על פניו והוא צמא יותר ויותר, 'כן נפשי תערוג אליך אלוהים' ואני יותר ויותר צמא לעבודתך. זה פירוש אחד. היה אומר לנו מורנו ורבנו ר' יוסף עדס ע"ה- יש פה שאלה. למה כתוב 'כאייל'? צריך לכתוב 'כאיילה תערוג'. וגם 'תערוג' זה לשון נקבה. אז או שיגיד 'כאייל יערוג' או 'כאיילה תערוג'. היה אומר לנו הרב- הגמרא אומרת ב'בבא בתרא', שהאיילה רחמה צר, וכשהיא צריכה ללדת היא זועקת להשם יתברך ב70 קולות. ולכן יש במזמור **'יענך השם ביום צרה'** 70 תיבות. ויש שם 'חש' (308) אותיות ו- 'מל' (70) תיבות, ויוצא 'חשמל' ביחד. את זה מכוונים כדי לעשות 'חשמל', כלומר 'אור מקיף'. יש אור שמקיף את האדם שנקרא 'חשמל' ועושים אותו כדי שלא ייכנס שום מזיק באדם. בדרך כלל איך האדם נהיה חולה?, יש מזיקים מבחוץ, ועל ידי העונות, יש להם רשות לחדור באדם. אבל אם עושים לו 'למנצח מזמור לדוד יענך השם ביום צרה', שיש שמה 'חש' אותיות ו'מל' תיבות, מקיפים אותו ב'אור' שנקרא 'חשמל', ולא יכול להיכנס שום מזיק אצלו.

אומרים רבותינו שבאמת מדובר כאן על הנקבה, על האיילה. כשהיא עומדת לכרוע ללדת חייב להזדמן לה מן השמיים נחש שיכיש אותה ברחמה. ואז הארס הזה של הנחש פותח את הרחם וכך היא יכולה ללדת. הקדוש ברוך הוא עושה נס שהנחש לא יקדים ולא יאחר להכיש אותה, כדי שלא תמות האיילה. מצד שני, ברגע שהיא רואה שהחברות שלה צריכות מים או כל דבר אחר וצריכות ישועה,

היא עוזבת את הצרה הפרטית שלה שהיא צריכה ללדת, והיא מתפללת עליהן כמו אייל שלא יכול ללדת. אותו דבר, אומר דוד המלך 'ריבונו של עולם, כמו שהאיילה שצריכה את הישועה שלה ובכל זאת דואגת לחברותיה, 'כן נפשי תערוג אליך אלוהים', גם אני שוכח את הצרות הפרטיות שלי ומתפלל אליך..

לְאִיכָה - שורש כל הגלויות כבר מתחיל מ'חטא אדם הראשון'. מה אמר הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון אחר שחטא? "איכה". מה זה 'איכה'? הפשט זה 'איפה אתה?'. 'תראה איך נהיית?', מקודם היית מסוף העולם ועד סופו והיית הולך כל העולם בכמה פסיעות, עכשיו 'ותשת עלי כפר', נהיה **מאה אמה**.

באחד הפעמים שאל המורה בתלמוד תורה את ר' יוסף חיים ע"ה 'מה זה שהקדוש ברוך הוא שואל את האדם הראשון 'איכה'? הרי הוא יודע איפה אדם הראשון מתחבא. אם כן למה שואל 'איכה'? ענה ר' יוסף חיים עוד בהיותו ילד 'איכה' זה ראשי תיבות 'אני יודע כל הנסתרות', אם כן למה אתה מתחבא ממני??'.

אומר ה'זוהר הקדוש', שאומר הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון 'איה-כה', איפה השכינה שהייתה יושבת אצלך, איפה ה'שכינה' שהייתה מאירה והייתה שמחה איתך. איפה היא?, שמתי אותך בגן עדן לעובדה ולשומרה, לעבוד את ה-ה' שהיא ה'שכינה' לשומרה-לשמור את ה-ה' שהיא השכינה. איך עזבת אותה? ולכן, מה עשה הקדוש ברוך הוא? שלח אותו מגן עדן.

אומר הקב"ה- **'והמה כאדם עברו ברית'**, עם ישראל כמו אדם הראשון בגדו ב'. מה אדם הראשון נכנסתי איתו לגן עדן וציוויתי אותו 'הכל תאכל, ורק עץ אחד אל תאכל, ועבר על ציווי. דנתי אותו ב'שילוחין' ושלחתי אותו למקום גלות וישלחוהו השם אלוהים, ויגרש את האדם', אותו דבר כל ישראל עברו תורתך. דנתי אותם לשילוחין ולגלות. ואז הקדוש ברוך הוא מצר עליהם 'איכה' ישבה בדד העיר רבתי עם'.

אומר הזוהר דבר פלא פלאות שאף פעם לא שמים לב לזה. אתם יודעים שה'שכינה' היא מכונה 'אֵת', כי היא כוללת מא' עד ת' את כל האותיות. כתוב 'ויגרש את האדם'. אומר הזוהר הקדוש, אתה יודע מה הפירוש? לא כמו שאתה חושב שהקדוש ברוך הוא גירש את האדם מגן עדן. הפוך. 'ויגרש את', האדם, האדם גירש את ה'שכינה'. כלומר, מי גירש את ה'את' שהיא השכינה?, האדם. וכבר מאז **'שפחה כי תירש גבירתה'**. עכשיו אפשר להבין למה צריך לבכות חזק?- בגלל שלוקחים את השכינה אוי ואבוי, ומוציאים אותה מהבית שלה, ואומרים לה 'לכי'. ולא מספיק זה, אלא מביאים את ה'שפחה' כי תירש גבירתה, את כל אויבינו, כל האויבים שנמצאים בתוך הבית שם במקום המקדש. איה ביזיון זה. ולכן אדם צריך לחשוב על זה. האם אדם יכול שאימא שלו שכל כך טיפלה בו, מה לא עשתה בשבילו, ופתאום כשהיא בבית, באים ולוקחים אותה באזיקים ומוציאים אותה במכות.. שואלת 'הלן, מה אתם עושים?'. אומרים לה 'גברת, הבנים שלך שלחו אותנו שתצאי החוצה'. שואלת 'הבנים שלי??', אומרים לה 'כן.. רוצה לראות תמונה?', ומראים לה במחשב 'הנה העונות שלהם.. ואנחנו המזיקים, נבראנו מהעונות שלהם ובאים ומוציאים אותך'. ואת מי מביאים לפה?, את השונאים שלה של האימא. תחשבו איה צער זה?, צער שאין כמותו. לכן צריך שאדם יעשה הכל בשביל לשמח את ה'שכינה', 'לאוקמא שכינתא מעפרא'. עכשיו זה הזמן, כי אם לא עכשיו אימתי?, וזה חובה עלינו.

איך אומר דוד המלך? **'הבאתנו במצודה שמת מועקה במותנו'**. 'במצודה'- אומר רבי יוסף חיים- **'צום ד' ה'**, צום הרביעי והחמישי. **'שמת מועקה במותנו'**- **'מועקה'** זה קליפה. איך כותבים 'מועקה?', בהתחלה מ' ובסוף ה' שזה אותיות 'מה' בגימטריא 'אדם'. ובאמצע אותיות 'קעו', שזה קליפת 'צפ' שזה הקליפה של 'עשו'- 'אלוף צפ'. 'הבאתנו באש ובמים, ותוציאנו לרוויה'- בעזרת השם הקדוש ברוך הוא עוד יהפוך לנו את ה כל הימים הללו לשמחה.

הכתוב אומר 'אבן מאסו הבונים, הייתה לראש פינה'- **'אבן'** זה אותיות 'נכנס אב'. 'מאסו הבונים' אלו תלמידי החכמים שאם לא הם אי אפשר ללמוד תורה. אבל לעתיד לבוא 'הייתה לראש פינה', 'אב' יהיה אב לכל החודשים והוא יהיה ראשון.

ר' יואל סירקיש היה רבה של 'קראקוב'. יום אחד הגיע לשם איזה אברך צעיר, ואמר 'לחברא קדישא', שהוא רוצה להיקבר על יד ה'מגלה עמוקות' ר' נתן שפירא שהיה מקובל גדול. אמרו לו שאי אפשר דבר כזה, כי ה'מגלה עמוקות' הוא אדם קדוש ונורא. האברך לא הרפה, והגיע כל יום 'לחברא קדישא' ואמר שהוא מוכן לשלם כל סכום לשם כך. כך זה נמשך יום, יומיים, חודש, חודשיים, שנה, הוא לא עזב אותם ולא הרפה. 'לחברא קדישא' היו צריכים באותו זמן הרבה כסף בשביל לעשות גדר מסביב לבית הקברות, וחשבו לעצמם שהאברך הזה הוא צעיר, וכשהוא ייפטר הם כבר לא יהיו בתפקיד, ולכן החליטו למכור לו את החלקה בהרבה כסף כדי שיוכלו לעשות את הגדר. האברך הזה, באותו הלילה נפטר. הם פחדו להגיד לכולם שמכרו לו קבר ליד ה'מגלה עמוקות', ולכן קברו אותו במקום אחר. באותו הלילה בא האברך הזה אליהם בחלום ואמר להם 'אתם שיקרתם אותי, וזה גזל, ואני מבקש שתעבירו אותי מיד!'. הם לא שמו ליבם לחלום, והוא הופיע שוב ואמר להם שהוא תובע אותם בבית דין של מעלה. בצר להם, הם פחדו פחד נורא ולא ידעו מה לעשות, ונכנסו אל ה"ח וסיפרו לו את הטעות שעשו. אמר להם 'כשיבוא אליכם שוב, תגידו לו ש'הולכים אחרי הנתבע', ותגידו לו שאתם רוצים שיבוא להתדיין אצל ה"ח'. הסכים לכך האברך, ובאותו היום שקבעו את הדיון, עשו בביה"כ סמיכה, ובאה הנשמה הזאת של האברך והייתה מאחורי המחיצה, וגם הנתבעים היו בביה"כ. אמר ה"ח לאברך שיספר את כל המעשה, והוא סיפר שהוא שילם להם המון כסף כדי שיקברו אותו באותו המקום. שאל אותו ה"ח 'מה שמך? אתה ראוי להיקבר על יד ה'מגלה עמוקות'? סירב אותו האברך ולא רצה לגלות. ה"ח דן בעניין בכובד ראש, ולבסוף אמר 'אנחנו לא יודעים מה לעשות ודואגים לכבודו של ה'מגלה עמוקות'. לכן, אנחנו נפתח את הקבר שלך, ונפתח לך קבר על יד ה'מגלה עמוקות', ואם אתה ראוי לדבר, אז תקום לבד ותיכנס לקבר שליד ה'מגלה עמוקות', ובבוקר נכסה עליך את העפר. ואכן עשו כך. למחרת, הלכו וראו שהקבר של האברך ריק, והוא נקבר על יד ה'מגלה עמוקות', והבינו שזה איש קדוש. וכתבו לו על הקבר 'פה נטמן אברך שלא נודע מי הוא, ויגיד רעו או ה'מגלה עמוקות'.

לע"נ - סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מול, יעל מוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורמונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נוהם עלייה בת אסתר, רחל בת גרד, פרידה פירדוס בת נוהם עלייה, יוסף בן שמחה יונו הגון- אלישיב בן אסנת, אורה בת אסנת, אביגיל בת אסנת, לינוי בת אסנת, אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה **בריאות ונחת ל** - דוד בן זוהרה, נחמן בן רינוה, רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נוהם עלייה, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית **זש"ק**- משה בן בלה, שמואל בן רינת ברכה, מירי בת סוון, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן מלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה

מציור ארפיי. האסון יין להקצין לקבל את האסון או אסייע ולתמוך בהפצתו יפנה אלפון - 052-6126053